

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 94

Elleve Session.

31te Møde.

Torsdagen den 26de Januar Kl. 1.

(Fortsat.)

Fsberning (fortsat): Jeg har hørt, at der idag har været Tale om det Constitutio- nelle, og jeg beklager, at jeg ikke var tilstede og hørte det, da det jo er muligt, at jeg kan have misforstået det, som jeg paa anden Haand har hørt om de Udtalelser, der i denne Henseende ere faldne fra den høitærede Ministers Side. Det, der er det Uconstitutionelle i denne Sag, er, at den høitærede Minister forsøger paa igjennem Finantsloven at faae tilfredsstillet det, der burde være skeet igjennem en særlig Lov; der behøves aldeles ingen Forberedelse til en saadan Lov som den, her var nødvendig (Klein: Jo!) Nei — her burde i Form af en Tillægsbevilling være fremkommet et Lovforslag, som forlangte det Nødvendige for det kommende Tjerdingsaar, og denne Tillægsbevillingslov skulde have været formuleret saaledes, at man ved at debattere den kunde komme til at drøfte Spørgsmaalet i Realiteten; dermed skulde Finantsloven ikke have været behørdet. Naar vi skulle staa strengt paa det constitutionelle Spørgsmaal, havde det været bedre fra Ministers Side at indrømme, at der heri ligger en constitutionel Forsømmelse. Vi ere — jeg siger ikke dette som en Bebreidelse til den høitærede Minister, da det kun er af Mangel paa, at han ikke har lagt rigtig Mærke dertil — ligeoverfor Landstutteriet i en illegal Tilstand (Klein: Nei!). Det gjør mig ondt at høre,

at en ceret Dommer nærer Tvivl i denne Henseende. Jeg har debatteret dette Spørgsmaal før med Dommere, og det bliver stadig et Stridsspørgsmaal imellem den dømmende og bevillgende Myndighed. Finantsloven behersker for et Aar alle andre Love (Klein: Ja!). All- faa den Dag, Bevillingen til Landstutteriet slutter, er den Berettigelse til at udbetale Penge til denne Anstalt, som kun kan bestaae ifølge Finantsloven, hørt op; og da saaledes disse Dyr kun legaliter kunne have levet til den 31te December forrige Aar, maae de nu enten være døde, eller ogsaa staaer den høitærede Minister overfor os som en Mand, der puster vor Bevilling for at oprette, hvad han paa Tro og Love har ladet gaae. Men dette skulde som sagt ikke ligge for i Finantsloven, og naar vi nu, efter at have seet Sagen fra denne Side, ikke ville gaae den Vej, hvorved vi hengive vor Bevillingsmyndighed, saa stemme vi med Udvalget og forudsætte, at vi inden 14 Dage faae en Tillægsbevilling fra den høitærede Minister, som udtaler hans Mening om denne Sag. Denne Tillægsbevilling vil, dersom den høitærede Minister ikke kan komme frem med en omfattende Lov, kun komme til at omfatte $\frac{3}{4}$ Aar, og den maa ogsaa have en Form, som lyder paa $\frac{3}{4}$ Aar, idet deri ligger et Tilfagn fra Regeringens Side om inden denne Tids Udløb enten at bringe Sagen frem igjen ved en Lov, eller nedlægge Stansstutteriet. Saaledes er denne Sag stillet med Hensyn til den constitutionelle Side, og det forekommer mig, at ligeoverfor denne Betragtning af Forholdet falde alle Betragtninger, om man lever bedre med Yorkshiringstene eller med Landets